

Vaiko Vooremaa, jääpurjetaja

Sündinud 27. septembril 1962

Parimad tulemused: Võitnud jääpurjetamises DN-klassis MM-il 2 hõbedat (1984, 1990) ja 2 pronksi (1982, 2016) ning juunioride klassis 2 kulda (1978 ja 1980). Tulnud 4 korral Euroopa meistriks (1983, 1985, 1995, 2009), saanud EM-il 2 hõbedat (2005, 2014) ja 3 pronksi (1991, 1996, 2007), olnud 4 korral EK võitja (1985, 1991, 1997 ja 1999). N Liidu meistrivõistlustel võitnud 1980–91 jääpurjetamises 8 medalit (3 kulda, 2 hõbedat ja 3 pronksi) ning Eesti meistrivõistlustel 1979–2018 23 medalit (13 kulda, 6 hõbedat ja 4 pronksi). Suurmeister jääpurjetamises (1978). Purjetamises võitis NL-i noorte meistrivõistlustel OK-klassis 1980 kulla, 1977 hõbeda ja 1979 pronksi ning Finn-klassis 1981 kulla. Tulnud 1982 Finn-klassis, 1987 veerandtonnistel jahtidel ja 2017 Folkboot-klassis Eesti meistriks. Meistersportlane purjetamises (1981).

Vaiko Vooremaa on pärit Haapsalust.

Ta on olnud Läänemaa aasta meessportlane aastatel 2005, 2009 ja 2016

Inspireeriv mõte: Mind kummitab aeg-ajalt üks mõte. Ükskord Saksamaal nägin seinal ühte taldrikut, kus oli kirjutatud midagi sellist, et ära räägi alati kõike seda, mida tead, aga tea alati seda, mida sa räägid.

Tema hea harjumus: Ma käin kevadeti merd nuusutamas, kui jää on ära läinud. Vaatan merd ja mõtlen, et kaks nädalat tagasi oli siin jää peal, aga nüüd kõik lainetab. Mul ei ole raasugi kahju, et hooaeg läbi saab. See on hoopis millegi uue algus.

Vooremaade jääpurjekate nimed: Mu isa kutsus kõiki paate, mis ta ehitas, Trollideks. Ja minu omad on ka kõik Trollid. Ma ei tea, millest see tuleb. Neile ei ole midagi peale kirjutatud, ise lihtsalt teame, et kõik on Trollid.

1980. aastal süütasid sa Tallinna purjeregatil olümpiatule. Kirjelda palun tavainimesele, mis tunne on, kui saad teha midagi nii uhket nagu olümpiatule süütamine?

Ausalt öeldes ei olnud mitte mingit tunnet. See on see, et ju vist peab midagi olema, kui kõik räägivad. Tegelikult oli pidev hirm, et magan midagi maha. Ma mäletan, et ilm oli tol päeval ilus. Kogu vastaskalda tribüün oli rahvast täis. Kõik need inimesed – seal oli sel hetkel ikka tuhandeid – et kõik need inimesed suutsid sel hetkel nii vaikselt olla, et mitte midagi ei kostnud ega kuulnud, ja kuidas üldse võib väljas selline vaikus olla? See on see, mis mul sellest hetkest meeles on.

Miks just sina selle au osaliseks said?

Ma ei oska sellele vastata. Eks ma olin sel hetkel – nagu praegu öeldakse – noor ja andekas. Ühel hetkel, kui olin suvel kodus õues... ja äkki olid kaks venda värava taga. Ütlesid, et pean olümpiatule süütama. Mina vastasin, et nalja teete, selleks tulitegi siia või? Siis jäigi sedasi. Aga läks natuke aega mööda ja siis helistas juba üks välissuhete osakonna naisterahvas spordikomiteest ja ütles, et tead, ega sul enam eriti valikut ole, see asi on juba kõrgemalt poolt paika pandud ja nii see ka jääb.

Mu tunded olid kahetised. Ühtpidi mõtlesin, et oli seda jama nüüd vaja ja teistpidi, et vau, uhke värk!

Kas sa kaalusid sedagi, et ei lähe?

No tõenäoliselt mitte.

Kui sinu tiitlitele mõelda, siis oled neid saanud vaheldumisi purjetamise ja jääpurjetamise eest. Kumb sa siis õieti oled – purjetaja või jääpurjetaja?

Kui silmas pidada säravamaid auhindu, siis need kõik on ikka jää pealt saadud. Eks olen üht-teist saavutanud ka vee peal, aga seal läks mul N Liidu koondise ree peal püsimine tervise pärast keeruliseks. Mul on olnud neeruprobleeme ja nende analüüsitulemustega ei saanud ma arstlikust komisjonist läbi. Siis tuli valik teha.

Millised on sinu esimesed mälestused jääpurjetamisest?

Ma olen olnud selles asjas sees nii väikesest peale, kui mu mälu ulatub. Väga ähmaselt meenub see, kuidas DN, mis on suurima rahvusvahelise levikuga jääpurjekas, Eestisse jõudis, vist 1969. aastal. Mäletan, kui mu isa (Endel Vooremaa) endale esimese sellise tegi ja ma mäletan, et nägin seda jää peal, aga ainult katkendlikult. Minuga oli selles mõttes lihtne toimetada, et minu esimesed paadid olid kõik mu isa vanad. See käis siis sedapidi ja ega see ole targemaks läinud praegugi – Argo (Vaiko Vooremaa poeg) sõidab ka minu purjekatega.

Millal sa jääpurjetamisega alustasid?

Ma alustasin päris varakult, aastal 1976, kui olin 14. Tol ajal oli rahvusvaheliselt kehtestatud vanusepiir, et alla 16-aastasena ei tohtinudki sõita. See määrus tehti spetsiaalselt minu jaoks ümber, et pääseksin võistlema ka nooremast peast. Muidu ma ei oleks liidu meistrivõistlustele saanud.

Ja purjetamisega olid sa alustanud juba enne seda?

Vee peal hakkasin esimest korda purjetama üheksa aastaselt. Praeguses mõistes on see väga hilja, praegu alustatakse juba viie-kuueselt. Mis pagana valikuid see 5-6-aastane ikka teeb, see on pigem selline vanemate lootuste väljaelamine.

Mida sinul 5-6-aastaselt valida oli? Kas käisid isaga kaasas?

Ei mäleta, et midagi valida oleksin saanud. Isaga kaasas ma ausalt öeldes ka eriti kusagil ei käinud. Mäletan ühte suurt rahvusvahelist võistlust Ülemiste järvel, mida me vaatamas käisime. Tollal oli tegelikult üllatavalt palju võistlusi ka Haapsalus ja siin sai küll käidud ja vaadatud. Üht-teist ikka mäletan. Ükskord läks küll väga pahasti. Meil oli üks kiirabiauto jää peal ootel, kui distantstil toimus väga raske õnnetus. Ma istusin seal autos soojas, aga kui see lugu juhtus, siis kihutas auto kohe sündmuskohale. Nägin, kuidas üks mees seal istus, kõik kohad olid verd täis. See oli üsna kehva pilt väikesele poisile vaadata. Aga see on ka üks hullemaid asju, mida ma näinud olen.

Su isa on jääpurjetaja. Miks sa kohe jääpurjetamisega ei alustanud, vaid vee peale purjetama läksid?

Ma arvan, et seal oligi see vanuse teema, mis on tegelikult ka praegu üleval. Nüüd on tekkinud juurde klass Optiliug, mis on veepealse Optimisti taglasega väike jääpurjekas, millega lapsed saavad alustada. Tol ajal seda ei olnud. Oli DN ja noore jaoks oli seda natuke liiga palju. See on lapse jaoks lihtsalt liiga võimas.

Kuidas sulle purjetamine meeldis?

Raske öelda. See ei alanud nii, et mina oleksin hirmsasti tahtnud, vaid see oli nagu asjade loomulik käik. Ma arvan, et neid inimesi on suhteliselt vähe, kes võivad öelda, et voh, unistasin sellest juba 5-aastasena ja nüüd ma lõpuks olen selle saanud. Mina neid jutte eriti ei usu. Ikkagi on vanemad suures osas need, kes mingit moodi suunavad.

Isa ükskord ütles, et poiss – see on see asi, mida ma suudan sulle õpetada ja edasi anda, aga kui sa tahad midagi muud teha, siis pole minust eriti abi. Ega mul purjetamise vastu mingit trotsi olnud. Aga isa oli mul selline suhteliselt kange ja kõva sõnaga mees – ega seal eriti armu antud. Nii mõnigi kord olid mul pisarad silmis.

Kui sa tahad tippsporti teha, siis ongi pisaraid suhteliselt palju. Ega seal ole kõik päevad lillalla-lullalla, vahel tuleb ka kibedaid pille alla neelata. Üks selline lugu, mida tänaseni mäletan, juhtus aastal 1984, kui ma ei tulnud maailmameistriks. Siis ma küll läksin järgmisel hommikul mere äärde ja nutsin. See oli üks mu kõige valusamaid kaotusi. Nii kahju oli, et kurat, läks käest ära.

Sa olid siis veel väga noor, 22-aastane. See ei ole ju väga tavaline, et nii noorelt maailmameistriks tullakse?

Ei ole. Euroopa meistritest olen siiani kõige noorem. Selle tiitli sain aasta enne seda, 1983. aastal.

Kuidas tehti jääpurjetamise trenni sinu lapsepõlves, kui sa olid 14-aastane koolipoiss?

See oli nagu vormelivõidusõidus – võistlejad kruvivad ringe ja tulevad vahepeal boksi, et saaks teha mingeid *settinguid* ja siis panevad jälle edasi. Meil on põhimõtteliselt sama lugu – krurvime ringe, harjume paadiga. Kui oled paadiga merel, siis horisondi poole vaadates näed, et kus on meri natuke karvasem, seal on rohkem tuult. Jää peal sul sellist võimalust pole ja seal pead kõike seda tunnetama. Ja tunnetus tuleb ainult siis, kui oled palju jää peal harjutanud. “Pildi lugemine” on keeruline ka vee peal ja tahab praktikat saada, aga seal vähemalt on midagi, mida üldse vaadata. Jää peal sellist asja pole, seal pead seda tajuma.

Milline on jääpurjetaja sõiduasend kelgus?

See on skeletonis. Oled selili, jalad ees ja et näha, mis eespool toimub, tuleb pead üleval hoida ja oma varbaid vaadata. Kui kiiver ka veel peas on, siis ega see olegi niisama lihtne. Sõiduaeg on keskel läbi 15-20 minutit ja kogu selle aja pead olema valvel, et näha, mis toimub. Kiirused on suured ja paate on ümberringi palju ja kokkupõrked ja... Sa pead pidevalt teadlik olema, kus miski on ja kes midagi teeb, et ei tuleks lolle jamasid. Pead ei ole sedasi sugugi lihtne hoida. Elementaarne harjutus on selline, et paned õhtul voodis kiivri pähe ja vaatad oma varbaid nii kaua kui jaksad. Seda olen ma juba noorest peale teinud. Nüüd olen laisaks jäänud, enam ei viitsi, aga varem sai tehtud küll.

Ma kujutan ette, et ega 14-aastane poiss sellist harjutust väga teha viitsi.

No siis oli kodus vanem eeskuju, kes ütles, et see on vajalik. Ja said ise ka aru, et on, kui esimest korda jää peale said ja tundsid, et pea ei seisa otsas, on kohe nii läbi, et see on uskumatu, kui läbi võib olla. Tegelikult on nüüd ka abivahendid olemas – kiivrite külge käivad kummid, mis aitavad pead hoida, aga selle kohta

ütlevad kõvemad mehed, et see on nõrkadele. Mina olen siis üks nõrkadest. Aga tol ajal, kui ma alustasin, neid vahendeid veel ei tuntud.

Kas sa mäletad oma esimest võistlust jääpurjetamises?

Mu esimene võistlus oli mu esimesel hooajal, aastal 1976. Me sõitsime Võrus Tamula järve peal ja kuupäev oli 30. oktoober. Esimesel päeval oli hästi ilus jää ja vaiksem tuul. Mina võitsin kõik kolm sõitu. Teisel päeval puhus rohkem ja siis ma enam nii hästi hakkama ei saanud, seal olin vist kolmas. Kokkuvõttes jäin vist teiseks.

Mis tundeid nii hea tulemus kohe esimesel võistlusel tekitas?

Seal ei olnud väga palju võistlejaid, üldse kokku 4-5 kelku, nii et see oli selline... Aga pärast seda toimus Haapsalus võistlus Eesti Karikale, kuhu tuli kogu Eesti eliit kohale. Paadi ja muud vajalikud asjad olin saanud isa käest. Esimeses sõidus jäin neljandaks. Minu meelest oli see tip-top. Teine sõit – võitsin. Kolmas sõit – juhtisin pikalt-pikalt, aga kontrollajast jäi 10 sekundit puudu, sest tuul sai otsa. Nii see võistlus ära lõppeski. Et võistlus kirja saada, peab olema tehtud kolm sõitu, aga seekord nii kaugemale ei jõutudki. Ma mäletan tervet seda aastat. Pidasime kõigi võistluste peale kokku edetabelit, kuhu iga sõidu 20 esimest said punktid kirja. Ja ma mäletan, et olin edetabelis ühe punktiga viimane. See tähendab, et ma olin ühe võistluse ühes sõidus jõudnud sellele viimasele punktikohale.

Mis tundeid see tekitas?

Nagu meil üks vana tegija, Jüri Šaraškin, ütleb: suhkrut läheb veel. See tähendab, et peab veel nii mõndagi alla neelama, et sust asja saaks.

Kumb sind rohkem motiveerib – võit või kaotus?

Tihti kipub sedasi olema, et kui võidad, siis sellest õpid vähe. Pigem ikkagi õpid kaotustest. Eks see on minuga olnud samamoodi. Motivatsiooni lööb rohkem lakke see, kui oled korraliku keretäie saanud. Siis lähed koju, teed mõttetööd ja otsustad, et kurat – ma pean selle asja korda saama.

Sa ütlesid, et esimesel võistlusel oli jää väga ilus. Mida see tähendab?

Milline on jääpurjetaja jaoks ilus ja hea jää?

Peeglit oled näinud? No vot. Aga vee peal on ka väike veekiht. Ja siis sa libised seal peal nii, et ainult sahin on. Mitte mingit muud häält, ainult väike sahin. See on nii eriline tunne! Kõigi nende neljakümne aasta jooksul, mis ma võistelnud olen, olen Eestis sellist jääd kohanud võib-olla vaid ühe käe näppude jagu. Siin Haapsalus on ka sellist olnud, aga see jää ei püsi sellisena. Sellist jääd võib esineda vaid lühikesel perioodil, enamasti sügiseti. Jää on väga elav asi ja muutub kogu talve jooksul pidevalt.

On juhtunud, et seisan jää peal ja vaatan läbi jää. Näen kalu, näen põhja. Tavaliselt on jää sees õhumullid, natuke paistab jää struktuuri, füüsilist paksust. Aga siis on sellist jääd, kus mitte mingit õhku sees pole ja vaatad kui läbi klaasi. See on imelik tunne. Mille peal ma seisan?

Kas sul on Eestis oma lemmikkoht, kus jääpurjekaga sõita?

Eks see ikka Haapsalus on. Aga me ei saa endale sellist luksust eriti lubada, et midagi väga kindlat planeerime. Nii ka võistlusi. Kuupäevad on paigas, aga võistluspaik on viimase hetkeni lahtine. Öeldakse kaks päeva ette, et nüüd me läheme sinna. Selline on selle spordiala spetsiifika.

Kui suurtest kiirustest me jääpurjetamises räägime?

Kiirus on muidugi suur. Vee peal ei jõua sellele ligilähedalegi. Mõnel hetkel ulatub kiirus 130 kilomeetrini tunnis. Nii et jääpurjekas võib olla päris nobe. Samas ei ole see võrreldav sama kiire autosõiduga. Jääpurjekaga sa lendad, oled 20 cm kõrgusel jääst ja kiirus tundub meeletu.

Mina ei ole päris nii suure kiirusega kihutanud, aga mõõtmine on ka suhteline. Tavaliselt on mul GPS seade taskus, mis näitab tagantjärele, mis kiirusel ma mingil hetkel kihutasin. Poeg Argo on vist 125 km/h kätte saanud, mina napilt üle saja. Aga ma pole kiirust kunagi eriliselt tähtsustanud. Mulle on oluline olla finišis esimene, mitte see, kui kiiresti ma sõitma olen võimeline. Hea tulemuse saavutamiseks peab olema summaarselt kiire kõikidel lõikudel, mitte lihtsalt mingis lõigus maksimaalselt kiire.

Kas sa tead ka, kui suurt tuulekülma sa talud?

Ooh, sellega on juhtunud päris huvitavaid asju. Kui sügisel alustada, siis on juba -5 kraadiga selline tunne, et suren kohe ära. Aga maski ei pane ma ette enne -10 kraadi.

Ühe korra olen ma ennast niimoodi totaalselt ära külmetanud, et pole ise arugi saanud. Sõitsime Soome meistrivõistlustel, väljas oli üle 20 kraadi külma. Meie tavaline piir on -15. Kui on külmem, siis jäetakse sõidud ära, sest nii külmaga võistelda on ikka päris piin. Juba kümme miinuskraadi on hullumeelne. Käed hakkavad külmetama, varbad hakkavad külmetama, sest oled naelikutega, kus on sees õhukesed sokid. Ja näost ma ei räägigi!

Aga meil oli veel üks päev sõita. Tõusin hommikul üles ja olin paistes. Argo vaatas mulle otsa ja ütles, et tema mind täna jääle ei luba. Olin ikka tõsiselt paistes. Kui peeglist vaatasin, siis ehmatasin ära. Midagi ei valutanud, aga nägu oli selline, nagu oleksin nädal aega joonud.

Kui ohtlik ala jääpurjetamine siis on? Oled toonud igasuguseid näiteid – esimesed kokkupuuted õnnetustega, kiirus, kõik muu.

Ptüi, ptüi, ptüi! (sülitab kolm korda üle õla). Üks kõige raskemaid õnnetusi, mida mina tean, ei olnud kokkupõrke tagajärg. Üks austerlane sõitis niimoodi jääprakku, et sai selgroovigastuse. Ja üks väga paha kokkupõrge juhtus 2008. aastal, kui üks rootslane põrkas hollandlasega kokku. Kuu aega hiljem tuli pressiteade, et hollandlasel läheb nüüd juba hästi, ta on võimeline ise sööma. Tema nägu oli nii sassis, et tuli teha mitu-mitu lõikust. Ühel Poola poisil võttis külm sellelsamal võistlusel Soomes varbad ära. On olnud jah, selliseid ebameeldivaid juhuseid.

Mis on sinu suurim hirm jääl?

Eks ikka need kokkupõrked. Minu sportimise algusaastatega võrreldes on tase ühtlustunud. Neid mehi, kes eesotsas sõidavad, on rohkem. See tähendab, et märkide ümber kogunevad tihedamad grupid. Pead suutma sõita teistega füüsiliselt lähemas kontaktis. Ja see ei ole tihtipeale meeldiv. Tunne on umbes

sama, kui pead suurel kiirusel sõitma teise auto sabas ja hoidma hästi lühikest pikivahet. Sa võid olla kindel iseendale, aga kunagi ei tea, kui kindel saad olla kaasvõistlejale. Vahel liigud alateadlikult rahulikuma stsenaariumi järgi, et vältida ekstreemseid olukordi. Ja see võib põhjustada ka mõne kaotatud koha.

Kas Vooremaade kolme põlvkonna jääpurjetajatel on ette tulnud ka nii ohtlikke olukordi, mida tegelikult meenutadagi ei taha?

Minu esimene avariid oli kokkupõrge mu oma isaga. Polnud hullu, seal oli ainult materiaalne kahju. Teisel hooajal oli mul üks selline kolar, kus ma ise kannatada ei saanud, aga kelk oli täitsa tükkideks. Selles ei olnud ma küll ise süüdi, aga keda see lohutab.

Kes isaga kokkupõrkes süüdi oli?

Mina. Arvasin vist, et jõuan manöövri ära teha, aga ei jõudnud. Argol oli kaks aastat tagasi päris paha õnnetus. Ma nägin seda pauku pealt ja mul oli väga sant tunne. Ta oli minust eespool. Esimese hooga mõtlesin, et jään seisma ja lähen appi, aga siis vaatasin, et ta tõusis püsti ja liikus. Mõtlesin, et hea küll siis, ma ikka sõidan oma sõidu lõpuni ära. Pärast tuli välja, et tal oli selle koha peal mäluauk, ta ei teadnud õnnetusest midagi. Kui ma talle ütlesin, kuidas asjad olid, siis ta ei jaganud sellest maad ega mütsi.

Kui väga sa, kõiki ohte teades, Argole jääpurjetamisega tegelemist soovitasid?

Eks ta selle ala ikka ise lõpuks valis. Aga kui ta esimese proovi tegi... Ei meenu täpselt, aga vist oli vaja kellegi kelk mere pealt ära sadamasse tuua. Igatahes, tulime stardialast sadamasse ümber praeguse piirivalvenurga ja tuul sattus sellise nurga alt olema, et tekitas päris korraliku keerise. Kui kaldale jõudsime, siis Argo ütles, et mina selle kasti sisse enam ei istu. Aga see oli päris alguses. Ei mäletagi, kui vana ta siis oli.

Kuidas teie pere üldse jääpurjetama sattus?

Minu isa sai selle pisiku oma onult, kes oli enne sõda laevakapten. Noore poisina jättis onu isegi kooli pooleli, sest tal polnud aega koolis käia. Vaatas hommikul, et ilm ilus ja kohe klubisse ja merele. Eks teda tõmbas sinna. Minu isaisa oli jälle selline põline põllumees, et talle veepealne värk üldse ei meeldinud.

Ka isal pidi siis olema päris suur kihk mere poole.

Ta ütles, et kui ta esimest korda noore poisina Tallinnasse purjetamisvõistlustele läks, siis tal ei olnud õrna aimugi, mismoodi võistlemine käib. Aga tänu sellele, et ta oli päevast päeva ainult mere peal olnud ja paatidega sõitnud, oli ta seal väga kiire. Ei tundnud määrusi ega midagi, aga paadi tunnetus ja kiirus olid tal paigas.

Mis omadused ühel heal jääpurjetajal olema peavad?

Paljusid asju saab õppida ja mingi piirini arendada. Aga nagu ma enne mainisin, jääpurjetaja käsutuses ei ole midagi sellist, mis räägiks või näitaks, kuidas ilmastik muutub ja kuidas tuul käitub. Tal ei ole ka ühtegi elektroonilist instrumenti, mis registreeriks kogu aeg paadi kiirust. See on tunnetuse teema. Kui su paaditunnetus ei ole väga hea, siis juhtub tihti, et kui sina ükskord tunnetad, et midagi on viltu, siis oli viga juhtunud juba ammu. Ja selle vea

parandamine ei käi ka nii, et hops ja korras! Ja siis võtab kiiruse ülesvõtmine jälle samamoodi aega.

Oled võistelnud nii oma isa kui ka pojaga. Kui kolm Vooremaad saaksid koos võistelda oma tipphetkedel. Mis sa arvad, kes kellele ära teeb?

Ma arvan, et see oleks spekulatsioon, et mitte öelda, tänamatu tegevus.

Mu isa tuli 1979. aastal viimast korda Nõukogude Liidu meistriks ja 1980. aastal ta lõpetas. Samal aastal tulin mina N Liidu meistrivõistlustel pronksile ja isa ütles: "No nii, õigel ajal lõpetasin. Nimi sõidab edasi!"

Ma tean, et mu isa oli selline, kes hoos olles väga lihtsalt sõitusid käest ei andnud. Aga eks tal oli ka nõrku kohti. Talle meeldisid tugevad tuuled, aga ta sõitis hästi ka vaiksega.

Argost olen seni enamasti veel jagu saanud, aga mitte päris alati. Üle-eelmisel MMil Rootsis sõitsime koos. Argo võitis kohe esimese sõidu, mina olin kolmas. Seal oli pealtvaatajate seas sakslasi, kes ütlesid, et sellepärast me siin olemegi, et näha kuidas noored oma vanemaid peksavad. Mul endal oli ka hea meel, sest ma ei ole talle kunagi midagi kinkinud. See on nii lahe tunne, kui saan oma kogemusega tal naha üle kõrvade tõmmata. Ei saa öelda, et ta poleks mulle vahel samaga vastanud. Siis tunnistan ausalt, et tegin valearvestuse.

Sa pead oma elu niimoodi sättima, et mingi ora oleks kogu aeg tagumikus. Aga tunnen tihti, et kodune konkurents jääb viletsaks. See ei pane mind nii kõvasti pingutama kui peaksin. Oleks vaja kõrgemat taset.

Kui suur eeskuju isa sulle on olnud?

Ta on suunanud mind mu elus uskumatult palju kuni selleni, et jääpurjekate tootmisest sai mu elukutse ja amet. See oli tema idee, et võiks midagi sellist proovida. Ta oli sellist tüüpi inimene, kes kogu aeg midagi tegi. Paljud asjad läksid untsu ka, aga ta ütles, et selles seisnebki optimisti ja pessimisti vahe – kes midagi ei tee, sel ei juhtu ka midagi. Ta polnud põdeja. Kui miski läks untsu, siis tühja kah, teeme uuesti ja paremini.

Su isa tegi jääpurjetamisega lõpu suhteliselt noorelt, 50-aastaselt. Kas oled ka ise lõpetamise peale mõelnud?

Jah, ma olen selle peale vähemalt kaks viimast aastat mõelnud. Mul on ju üks motivatsioonikriis vahepeal olnud, 2001. ja 2002. aastal ma ei sõitnud üldse. Aga siis tahtis Argo sellega tegelema hakata. Ehitasime uued kelgud, muutsime natuke disaini ja hankisime taldasid juurde. Uuesti rongi peale saada oli meeletult raske. Ma ei teeks seda enam kunagi uuesti. Sest kui sa oled rongist maha jäänud, siis kas ootad järgmist või paned jooksu. Järgmist rongi tegelikult ei tule ja polegi muud varianti, kui liduda. See oli ääretult vaevaline. Kulus aega, enne kui ma 2005. aastal oma järgmise medali sain.

Nii et kui ma nüüd praegu järele jätaksin, siis on aamen! Siis ma enam rohkem ei alusta. Kohe kindlasti mitte. Nii et teist korda ma sellist auku sisse ei jäta.

Mida pead oma karjääri kõige säravamaks hetkeks?

Eks medalid on need, mis säravad ja meelde jäävad. Mul oli üks võistlus Rootsis. Olin just uue masti valmis saanud ega läinud sinna just eriti suurte lootustega. Tahtsin lihtsalt testima minna. See oli väga kõrge tasemega võistlus. Kuus sõitu

oli. Ja ma võitsin kõik kuus sõitu! No ma liikusin ikka ülikiiresti ja olin raskelt rahul. Olin ka ise üllatunud, sest ma ei uskunud, et võiksin nii hea olla.

Mis sind jääpurjetamise juures tõeliselt võlub?

See, kui suudan selle paadi kiiresti liikuma panna. Mitte sõitmine iseenesest, vaid just selle sõidu juhtimise tehniline pool on minu jaoks põnev.

Kui sa oleksid jälle 14-aastane Läänemaa poiss, siis mis trenni sa lähleksid?

Ma arvan, et lähaksin laskma. Sest ma käin seal praegu ja see meeldib mulle. Juhtusin sinna poolkogemata. Ma saan aru, et olen laskmisega lootusetult hiljaks jäänud, aga teen seda meelelahutuseks või teise hobina. Nii et praegust seisu arvestades lähaksin ma ilmselt sinna trenni.